

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstablen, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg. Nr. 6.

Den 15. Decbr. 1859.

Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Guddommelig Myndighed.

(Fra „the Millennial Star.“)

Fraaet Alt hvad der staar strevet i Bibelen, og Alt hvad de Eldste i denne Kicke have strevet om Præstedommet, synes der fremdeles at herste en stor Misforstaelse i Verden om, hvad Præstedommet er, eller, naar Alt kommer til Alt, om der virkelig er Noget. Der er sorholdsvis kun Haar i Sandhed, som ansee det Umagen værd at tænke derpaa; eller om de ogsaa tænke derpaa, seer det i det Hoieste paa en meget oversladis Maade.

En Mening, som Nogle have om denne Gjenstand, er, at Præstedommet kun er en Slags Stige, ad hvilken ørgjerrige Mænd have hævet sig til Magt og Anseelse under Dække af Guds og Religions Navn; og de, som kaldes den fornuftigkende Deel af Samsundet, have, og det maa ske med Rette, en afgjort Skæf for Alt, hvad der kaldes Geistlighed, da man troer, at den har været Hovedaarsag til den Mængde Blodsudgydelse og Elendighed, der har hjemiført Verden i næsten enhver Tidsalder. Men uagtet mange Ønder ere opstaade ved Institutioner, kaldte Præstedomme, folger ingenlunde deraf, at der ikke findes noget sandt

og øgie Præstedomme, samt at det som en virkelig guddommelig Orden aldrig eksisterede; tvertimod, Oprindelsen til de sor-dærvelige Systemer, ovenfor hentydede til, kan lede os tilbage til det Factum, at der engang fandtes en sand Orden, som Mennesket, der altid er færdigt til at tage eller tilrane sig Herredomme over sine Medstabninger for at have sig selv op, sorvendte, og istedetfor at lade Gud regjere og ordne sine egne Sager, paatog Mennesket sig ikke alene at regjere sig selv, men ogsaa at udøve den samme Myndighed over sine Medstabninger, og denne Tilranelse af Magten, uden guddommelig Kaldelse, har Herren aldrig anerkendt. Af denne Aarsag er der opstaet forvendte Regjeringsformer, saavel religieuse som politiske, eller Præst- og Kongemagt, og som en absolut Folge af disse er -det Trældoms-aag, hvorunder Folket suffer, tilligemed de utallige Ønder, som have hjemiført Nationerne, og som endnu eksister blandt dem.

At Folket fordum udkaarede Konger uden guddommelig Tilladelse er indlysende af følgende Sled hos Hoseas: „De have indsat Konger, men ikke ved mig; de have

valgt Øyster, og jeg vidste det ikke." (8, 4.) Paa den anden Side see vi ogsaa af Skriften, at der i Fordums Dage gaves visse Mænd Myndighed til at bestille Regerenter over Folket, som for Eksempel Samuel og andre af Propheterne.

Vi paastaae deraf, at Præstedommet er „Fuldmaagt til at handle i den Almægtiges Navn og i den Almægtiges Sted;“ eller med andre Ord, det er Myndighed, meddeelt Mennesket af Gud til at tale og handle i hans Navn. Hvorvidt dette stemmer overens med Guds Handlemaade kunne vi see ved at henvisse til Bibelen, hvor den omtaler hans Handlemaade mod Menneskenes Born i Fordums Tid; thi alene ved analogiske Slutninger og og Kjendsgjerninger, fremsatte i Fortidens Historie, kunne vi komme til noget afgjrende Resultat.

Af 1 Mose Bog 14, 18—20 see vi, at Melchisedek havde Myndighed til at velsigne Abraham; han kaldes tillige den høieste Guds Præst; og Paulus, idet han taler om den samme Person (Hebr. 5, 6.), siger, at der var en Orden eller Grad af Præstedommet opkaldt efter ham, efter hvilken Orden ogsaa Christus var en Ægypterræst. Og at Gud virkelig anerkendte disse Mænds Myndighed, kan tydelig sees af, at han bifaldt deres Handlinger.

Moses grundlagde ifolge Guds Besalling en anden Orden af Præster — de Aroniske eller Levitiske — hvilke forettede for og stod i umiddelbar Berørelse med Maassen af Folket. At denne Orden ogsaa var førstilt og assindret fra Folket, sees af de jødiske Propheters Historie.

Der er et mærkværdigt Tilfælde berettet om en Nation af Jøder, der blev frestilt fra Ødelæggelse; og et Raad, som dengang gaves, viser, at Gud ører de Mænd, han udnævner til at være hans Ejendere. Vi see, at Kongen og alt Folket havde samlet sig sammen for at anraabe

Herrn om at hjælpe dem og beskytte dem imod deres Fjender. Efter at være blevne opmuntriede af Gehasiel, raabte Kong Josaphat: „Troer paa Herren, Eders Gud, saa skalde I blive forsikrede; troer paa hans Propheter, saa skalde I faae Lykke.“ (2 Kron. 20, 20.) I de jødiske Propheters Historie ere disse Ord overalt stadsfæstede; thi aldrig har et Folk blomstret mere, end naar det iagttag dette Raad, og aldrig var et Folk saa forbandet, som naar det satte sig op imod denne Myndighed, og det med Rette, thi Gud sagde Jodesfolket allerede i. Mose Dage, at han agtede at gjøre dem til en Nation af Konger og Præster, at de skalde blive Hovedet og ikke Hale af Nationerne, og at de skalde blive et kongeligt Præstedom.

Denne guddommelige Fuldmaagt fandtes ogsaa i den christne Uddeling. Christus og Apostlerne ansaae den for ligesaa nødvendig som Prophetene for dem. Christus taler om den, som Noget, der tildeles Menneskene — ikke at de kunne tage det efter eget Tykke. Idet han taler til Apsøllerne, siger han: „I have ikke udvalgt mig, men jeg havet udvalgt Eder,“ osv. I Matth. 10, 1. underrettes vi om, at han gav Apostlerne Fuldmaagt, og i Matth. 28, 19 og 20 finde vi, at et Hver gaves dem, at „gaae og lære alle Folk,“ (Nationer) osv. Af disse og mange lignende Skrifsteders see vi, at den guddommelige Kaldelse var den samme, og at den eneste Forskjel mellem Apostlernes og de gamle Propheters Administration var, at de præsiderende Propheter havde Myndighed til at salve og indsette Konger, hvilket Apostlerne ikke gjorde. Dette havde sin Grund i den Kjendsgjerning, at Christi Tilhængere dengang ikke eksisterede som noget førstilt Volk, og som Folge deraf aldrig tillod sig at udøve nogen Myndighed over Nationernes Authoriteter. Da Christus forlod dem efter at have fuldkommet

sin davarende Mission paa Jorden, gav han dem endvidere Myndighed til at predike og lære Ordet, samt Magtens Nøgler til Himmeriges Rige, hvilket var en yderligere Bekræftelse paa deres guddommelige Bestikkelse, sigende: „Hvad som helst I binde paa Jorden, skal være bundet i Himmelten,” osv. Vi underrettes tillige af Paulus om, at da Christus opsoer til det Høje, gav han Menneskene Gaver, indsatte Nøgle til Apostoler, Nøgle til Propheter, osv. (Eph. 4.) Disse Embeder vare, siger han til Tjenestens Forvaltning, de Helliges Veredelse til Fuldkommenhed, og for at bringe dem til Enhed i Troen, osv.

Vi erfare ogsaa, at dette Præstedomme skulde vedblive evindeligen, og ikke blot være til i Apostlernes Dage, ei heller skulde det doe med Udpustelsen af et Menneskes Liv paa Jorden. Paulus siger, det er en evig Orden „uden Dages Begyndelse og Aars Ende,” samt at Christus var en Upprørstepræst af denne Orden evindelig. Dersom da Christus, som vi allerede have seet, bekræftede denne Orden paa Andre, saa er det jo aldeles fornuftig at antage, at de ogsaa skulde blive Præster evindelig. Propheten Malachias fortæller os, at Præster skulle atter fremhære eet for Herren antageligt Offer. Og Johannes saae en Skare, hvis Frydesang for endeeel havde sin Grund i, at Christus havde gjort dem til Konger og Præster for Gud. (Aab. 5, 10.) Han horte ogsaa en Forhættelse blive dem given, at de skulde være „Guds og Christi Præster.” (Aab. 20, 6.)

Af disse Skrifstedter see vi altsaa, at de ikke blot skulle være Præster, men tillige Konger, og begge disse Embeder ville blive forenede til eet, paa samme Maade som Melchisedek indehavde dem. Han var Konge af Salem og den høieste Guds Præst. Dette vil i Sandhed blive Tilsæltet, naar Guds Regjeringsorden bliver tilfulde indsfort. For den Tid ville Konger rimeligiis blive kaldte til at handle under dem, der have Præstedommet, ligesom det var blandt Herrens Folk fordom. I al Fald er det Factum tydeligt fremsat her, at Præstedommet, som tillige indbefatter Kongeværdigheden, er en evig Orden, og skal eksistere, naar Millioner af helligjorte Væsener ere blevne gjenleste, og skulle staae iblandt de himmelske Hæstarers Næller.

Vi have seet, at en Myndighed blev fordom overdraget Mennesket af Gud, og de Mand, der havde annammet denne Myndighed, kaldtes Præster efter visse Order eller Grader; at disse Præstedomsorder ikke alene eksisterede blandt Jøderne, men at de ogsaa fortsattes under den christne Uddeling, og at Christus selv var en Præst i Evighed efter den høieste og helligste Orden. Ligeledes have vi seet, at dette Præstedomme indbefatter den Allmægtiges Regjeringsmyndighed paa Jorden, hvilken ogsaa skal finde Sted i Himmelten, og blandt de Fortrolste vil der findes Konger og Præster af den høieste Gud. Da skulle vi fatte, at han er „Kongers Konge og Herrers Herre.“

Mormonernes Tog i Ørkenen efter deres Uddrivelse fra Nauvoo.

En historisk Skildring af Oberst Thomas L. Kane, forelæst i det historiske Samfund i Pennsylvania den 26de Marts 1850.

(Oversat fra Engelsk.)

(Forsat fra Side 72.)

Mormonerne varie Gierne af denne Stad (Nauvoo) og det hndige Landstab rundt omkring. Og de, som havde standset deres Plove, bragt deres Hammere, Øger, Vævershytter og Spindehjul til Taushed, udstukket Ilden paa deres Arnesteder, forteret deres Fode, edelagt deres Frugthaver og nedtrampet den uindhostede Græd paa deres Agre, — de, som havde gjort alt dette, varie nu Besidderne af deres Huse, og havde forvandlet deres Tempel til et Vertshuus, hvorfra Drunkenboltenes Larm forstyrrede de Toendes Ro.

Jeg tænker, det var, da jeg vendte mig fra den nylig bestrewe Deodsscene, at jeg først lyttede til Stoen af Nattesviren, som en Deel af Bagtmandstabets holdt inde i Staden. Over den sjerne Summen af Manges Stemmer, led nu og da hoie Udraab, spaklæde med Eder, og diisharmomistiske Stumper af lidertlige Viser; men for at ikke disse Ubrud stulde gaae tabte, og for at ferhoie Virkningen deraf, fyrtede Nogle af dem, hencreue af Drunkenstabs-begeistringen og Forhaanelsesaanden op i Daarnet af Templet, hvor de ondstabsfuldt hujde og stregte, sloe paa Stortrommen og ringede med den hoithyrende Daunphaads-klokke, som jeg havde seet.

De stakkels Fordrevne, som saaledes laae ved Flodens Bredder, vare omtrent 640 Personer. Men Mormonerne i Nauvoo og dens Omegn talte Aaret for 20,000. Hvor vare de? Man havde sidst seet dem i sorgelige Tog at bortsøre deres Syge og Saarede, Halte og Blinde, og at forsvinde

i den vestlige Horizont for at soge sig et andet Hjem. Man vidste neppe noget Annet angaaende dem; og Folk spurgte med Nysgjerrighed: Hvordan mon er deres Skjæne vorden, og hvor ere de blevne af?

Jeg agter at gjøre disse Spørgsmaal til Emne for min Forelæsning. Siden Mormonernes Uddrivelse indtil nærværende Dag har jeg været fuldkommen bekendt med Enkelthederne af deres Historie. Men jeg stal i Særdeleshed hændrage Eders Opmærksomhed til Beretningen om, hvad der hændtes dem under deres første Aar i Ørkenen, fordi de i den Tid, mere end i nogen anden, vare tabte for den offentlige Jagtagtelse, og derfor Gjenstand for fabelagtige og urigtige Meninger. Heldigvis var jeg i den Tid deres Nejsestælle, opholdt mig iblandt dem, og har saaledes erhvervet mig den, formedelst de udstandne Besværligheder, dyrekjøbte Net, til med Troværdighed at tale om dem og deres Charakteer, deres Lidelser, deres Bedrifter og deres Hensigter.

Den Afdeling, som jeg stodte paa ved Flodbredden, vare de sidste af Mormonerne, som forlod Staden. De havde alle af dem Aaret for forbundet sig til at drage ud fra deres Hjem og soge et andet Tilflugtssted. Dette havde været en Vaaben-stilslands Betingelse mellem dem og deres Angribere; og som et Pant paa, at de vilde holde de indgaade Fredsviskaar, sulde Kirkens øverste Eldster og nogle Andre, som Fjenden ansaae for anstodelige, tillige med deres Familier, begive sig vestover om

Føraaret 1846. Det var tillige fastsat, at Resten af Mormonerne kunde blive tilbage i fredelig Rydelse af deres Hjem i Illinois, indtil deres Ledere, tilligemed Opdagelsesprijet kunde med al Flid udvælge for dem et nyt Nedscættessted hiinsides Klippebjergene, i Californien, eller et andet Sted, og indtil de havde hørt Lejlighed paa den fordeelagtigste Maade at sælge den Giandom, de fulde forlade.

Simidertid bevægede fornyede Tejn paa sjældnige Hølelsjer Pioneer-Compagniet (d. e. de, som skulle drage i Førveien og berede for de Andre) til at begynde deres Foretagende for Føraaret. Det forventedes naturligtvis, at dette vilde blive en farefuld Tjeneste; men den ansaaes som en Selvsornegelsespligt. Manges Nidhærhed og Kappelyst, især de Religieuses og Unges, blev ansporet ved Vanskelighederne, som laae i Foretagendet; og Pioneer-Compagniet blev snart fuldtalligt ved Frivillige af Samfundets meest virksomme og ansvarshavende Medlemmer. De begyndte deres Marsch midt om Vinteren, og ved Begyndelsen af Februar var de næsten alle paa Veien, idet de havde bragt mange af Vognene over Mississippi paa Æsen.

Selv under de gunstigste Omstændigheder kunde en Expedition af denne Slags, foretagen paa en saadan Årstdid, neppe undgaae at blive uhyrkesholdende.*²⁾ Men Pioneer-Compagniet maatte tage afsted i Hast, og var kun ufuldkomment forsynet med de nødvendige Ting. Kulden var streng. De maatte drage lige imod den skarpe Nordvestwind, som kom strygende ned ad Halvoen Iowa fra de frostbundne Egne omkring den forbekrandsede Slave- og Slovenes Sø; paa den negue Slette der, er der Intet ovenfor det visne Græs, som

kan forhindre Nordvestens frie Løb over de haarde, hvælvede Bakker. Ogsaa langt ned de adspredte Vandlob, hvorpaa de sonderbroede den tykke Is for at vande deres Øvæg, havde de aarlige Efteraarssilde kun efterladt lidet Brændsel. Compagniet manglerede deraf ofte gode Leirilde, der ere alle Reisendes største Behagelighed, og næsten en Livsornodenhed for Mennester, som vare utilstrækkeligen forsynede med Telt og andre Beskyttelsesmidler. Efter Dagens Anstrengelser tilbragte de ofte Natten uden Sovn med Bestrebelser for at bevare sig fra at fryse færdervede. Deres Forraad af Fødevarer viste sig ogsaa utilstrækkeligt; og ellersom deres Legemer blev afkroftede, lede de ogsaa forholdsvis af Kulden.

Angrebne af Fortjællestilsælde og liude af Neumatisme, søgte Nogle saa godt de kunde for en Tid at tilbagelegge forskerte Dagmarscher og slæbe Andre med sig. Men Tegnene paa en svækket Constitution begyndte snart at vise sig deri, at de Alle vare strækkelsen utsatte for at blive frostbidne. De Haardsforeste og Sterkeste blev hjælpelost lammmede. Omrent paa samme Tid begyndte deres Trældyr at blive udmattede. Det lille Forraad af Fourage, de kunde fore med dem, var sluppet op. Det terre Prairiegæs viste sig at vere uden Næring; og de kunde blot holde Dyrene ilive ved at sanke den gronne Bark og de spæde Stud af Bomuldbæret oganden Kratstov.

At vende tilbage til Nauvoo var sien-synlig den eneste Udvej; men dette vilde have været at give Anledning til fornyet Mistillid, og at bringe nye Fortrædeligheder over dem, som vare ladte tilbage i Staden. De besluttede deraf at holde ud, og at stride fremad, saavidt de kunde, om det ogsaa kun var ved langsomt at hinke gjennem den dybe Sne nogle saa engelske Mile om Dagen. De sandt en Slags

*²⁾) Ni Born fødtes den første Nat de vare leirede ude.

Vindring i at sammenligne sig med de Forviste i Siberien; *) og segte Opnuntring i alvorlig Bon for Føraarets Komme, hvilket de længedes efter, ligesom den svenlige Syge, vridende sig paa sit Leie i den lange Nat, længes efter Morgenens Frembrud.

Føraaret kom til sidst. Det næaede dem i The Sac and Fox Country (Sæl- og Nævedistrictet), medens de endnu vare paa den nogene Prairie, ikke engang halvveis mellem Floderne Mississippi og Missouri. Men det bragte sin egen Deel af Besværligheder med sig. Føraarmede-erne visste sig at være næsten ligesaa prævende som Vinteren.

Snee, Slud og Regn, der faldt, som de syntes, næsten uopholigt, gjorde Beiene over den rige Jordbund saa usremkomme-lige, som om man hørte i et stort Morads, fuldt af sort Dynd. Undertiden spændte de Hestene og Dørerne fra fire og fem Vogne og satte dem for een, og forsøgte paa denne Maade stiftviis at komme frem et Stykke ad Gangen, men efter en heel Dags Slid og Slæb for dem selv og deres Kreaturer, befandt de sig blot en fjerdedeels eller en halv engelst Miil fra det Sted, som de forlodde om Morgenens. Den megen Regn opsvulmede alle Vand-løb; de mindste Floder blev saa stride, at man ikke kunde komme over dem. Træ-værk, stikket til Broarbeide, var ofte ikke at faae, og i saadanne Tilfælde maatte man gjøre Holdt indtil Vandet astog, hvilket undertiden forsinkede dem meget, som for

Egempel ved Charitons Hovedfloder, hvor de maatte opholde sig over tre Ugers Tid.

Disse vare prævende Tilstikkeler. Selv de Muntreste og Standhaftigste knur-rede over deres twungne Uvirksomhed. Ja, endog Kvinderne, hvis heltemodige Vand havde holdt Stand under alle Omstættelser, tilstode, at deres Humeur afveglede med Beirforandringerne; de slagede ogsaa over, at deres Borns Helbred forværedes. Det var virkeligens Tilfældet, at de fugtige Vinde i Marts og April bragte med sig mere dedbringende Sygelighed, end det skarpeste Frostweir.

De hyppige Begræbejser gjorde de Haardforeste syge. Paa en Soldats Marsch er det en Disciplinsag, at efter Salverne over en Kammerats Grav, skal han til-trampe den efter Musiken af en eller anden munter Melodi i en livlig og hurtig Takt. Men naar i Mormonernes Leir En laae syg og opgav Vandet, forgede Alle, da de saae ham udstrakt som et Lig, og Alle led-sagede ham til hans sidste Hvilested. Det forøgede ogsaa deres Kummer, at de ikke kunde begrave de Afdøde med den for-onstede Pomp. At den menneskelige Natur (ogsaa Mormonernes) er forhaabnings-fuld, gav sig tilhjænde derved, at de mest Forsynlige havde forsømt at anstasse sig hvad der behøves til Ligbegjængelser, saa at man maatte tue til mange sorgetige Nødmidler.

Det bedste Middel i Almindelighed var at hugge ned en Træstamme af 8 eller 9 Fods Længde, splitte Barken langstester og flælle den i to halve Cylinder. Disse, lagte rundt om den Afdødes Legeme og bundne fast til sammen med Bidiegqviste, dannede en Slags Ligliste, som overlevende Besægtede og Venner, prydede med lidt sort Flor, kunde følge til det gravede Hul, og nedscætte i Prairiens vaade Grund. Det smertede dem at senke den ned saa farvelig udstyret og i en saa ubemærket

*) En af Compagniet havde en Bog, nemlig Mdme Cottins "Elizabeth," en Beskrivelse af de Førstestes Lidelser i Siberien; hvilken Bog de endog læste fra Vognene i Maanelystet. De opmuntrede sig ogsaa hovedsageligen ved at synde Bionssange og Lovsange, hvilke lode fra den ene Ende af Leir-toget til den anden, medens det frosne Vandet pudrede deres Haar og Dienbryn.

Grav. Det var haardt for dem i en saadan Hast at nedlegge deres Kjæres Levninger under den bolgende Prairies Gronsvær, og lade dem efter sig der til Forglemmelse, udsatte for den kolde Regn, uden noget Mærke, hvorefter de kunde gjenfindes. De havde ingen Gravstene, ei heller kunde de finde nogen Kampsteen til at danne en Steendyng af til et Monument. Saa at, naar de havde syldt Graven op, bedet en passende Bon og provet at synge en haabopvækfende Psalmie, var deres sidste Arbeide at udsoge Landmarker, eller tilltalde Landmaaleren for at hjælpe dem at bestemme Stedets Beliggenhed, formedelst Dalenes Beininger og Flodernes Punkter, saa at de i Fremtiden skulde kunne erindre og gjenkende det. Navnet paa den elstede Person, hans Alder, Dødsdag og de optagne Mørker blev alle nedforte i en Bog med Omhu. Hans Afdeling var da færdig til at drage videre. Saadanne Gravne udmarke Mormonernes Marschlinie de første Aar af deres Tog — nedslaaende Milestene for indmattede Efternolere i Vagttroppen.

Strengt taget var Antallet af de Mormoner, som døde af Hunger, ikke saa stort, som man skulde antage. Mangel paa Livets Hornedenheder bevirkede Sygdom, og Mange seuerede af Udmattelse og Ustræftelse, hvilket under andre Omstændigheder ikke vilde have haft meget at betyde. Men fun de døde strax deraf, som tilfældigvis befandt sig paa Steder, hvor en velgjærende Broderhaand ikke kunde naae dem. Blandt de Øvrige kendte man ikke Noget til Overslodighed, saalænge der fandtes nogen Hungrig at nætte. Hvis fun en Deel af en Gruppe var forsynet med Proviant, var Selgen den, at Allesammen levede paa halve eller fjerdedeels Nationer, eftersom Forraadet var stort til iblandt dem, og dette gjorde de med en saadan Bered-

villighed og Uegennytthed, at de ikke, forend een eller anden Krisis udkroede af deres Styrke, mærkede at deres Helbred leed og at deres legemlige Kræfter astog.

Unge, rasse Mænd overlode deres Fedemidler og Beskyttelsesmidler, som de selv havde forskaftet sig, til de Gamle og Hjælpelose, og gif derpaa tilbage til forstjellige Egne af de nærmeste Stater, fornemmelig Missouri og Iowa, hvor de ikke gjenkjendtes, og toge der Arbeide for at tilveiebringe Mere, og Andre blev sendte dertil for at tilbytte sig Meel, Hvede eller Mais for deres Vorde, Sengsteder, osv., og andre lignende Nester af deres Giedele, som nogle Faar endnu havde tilbage.

Med broderlig Omhu udlagde after Andre store Marker i Bildnisset og saaede i dem det Kern, de havde opbevaret til deres egen Hornedenhed, paa det der kunde blive en Host for dem, der fulgte bagefter. To af disse i Sac og Fox Country og endnu længere (Garden Grove og Mount Pisgah) indestødte indenfor deres Hegn omkring to engl. Mile hver; omhyggeligt tilsaade, med en lille Landsby af ret begyemmne Blokhuse i nærheden af begge.

I alt dette fandt Pionererne en rigelig Erstatning i Bevidstheden om, at deres egen Lidelse vilde befrie deres Venner hjemme for lignende; men Førarets Komme bragte dem en Skuffelse. Forend det varme Veir havde gjort Jorden tor nok til at kunne reise med Lethed, indhentedes de af Sendebudde fra Nauvoo, betagne af Frygt, hvilke gave overdrevne Beretninger om nye Voldsgjerninger og anraabte Leerde at vende hurtig tilbage til Staden for at staae dem bi med Raad og Daad. Hjernen havde kun ventet indtil Emigranterne formodedes at være komne for langt paa Veien til at vende tilbage og kjæmpe mod dem, og da fornøjede de deres Angreb.

Mormonerne udenfor Nauvo havde i Staden, holdt sig meget godt endnu en det i Sandhed haardt; men de, som vare 2 a 3 Maaneder.

(Fortsættet.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Decbr.

Ikke fattig, men rige! De, som man i Almindelighed kalder de Fattige i Samfundet, ere i Virkeligheden ikke fattige, men rige. De ere rige paa Evner til at handle, fuldsøre og frembringe Resultater. Alt, hvad som bliver udført, er fornemmelig deres Værk, og netop deres Arbeide gør Nationerne rige og mægtige. Men Verden er fuld af Svig og Bedrageri, saavel i politist som i religiøs Henseende, hvilket er Styld i, at Arbeidklassen, den virkelige Kilde for al Rigdom, faaer Udseende af at være fattig, medens de, der indsamle Rigdomme fra denne Kilde, synes at være rige. Dette er kun tilsyneladende saa — en Illusion, men ingen Virkelighed. Det er sandt, at Mange samle og opdygne store Rigdomme, men det er Arbeideren, som tilveiebringer dem. En af Hovedaarsagerne til dette store Blendværk i Samfundet er det Factum, at Folket ikke hænder sit eget Værd eller veed, at de ere de rige, og at de kunne udføre hvilketsomhelst Foretagende, samt at det er dem, der gjøre og stafse saagodt som enhver Ting; og en anden Hovedgrund er, at de ikke have Nogen til at ordne og lede deres Arbeide og stafse dem Noget at bestille, uden deres selvgorde Herrer. Vi kunne imidlertid ikke sine noget Middel, hvormed dette Onde kunde afhjælpes, idet mindste ikke i Verden, som den nu er, forend den Herre Gud tager sig af Sagen og organiserer Folket, leder deres Arbeide og giver dem en passende Virksomhed for deres Evner og Kræfter. Men det er ikke vor Hensigt at dvæle ved dette Emne; vi berørte det kun i Forbigaaende for at vise, at de, der kaldes de Fattige, i Grunden ikke ere fattige, men rige.

Der er Beviser i Mængde for, at Gud betragter Sagen fra dette Standpunkt, og at han overeensstemmende dermed lægger sine Planer, og for at iværksætte dem udvalger saadanne Midler og Redskaber, som han anser tjenlige. Han har altid valgt Folket i tidligere Tidsalder, og han har gjort saa nu igjen for at fuldføre den største Gjerning, han nogensinde har foretaget sig blandt Menneskernes Born. Han har ogsaa bestandigt valgt Fiskere, Tommermænd, Blommand og Hyrder til at være Himmeriges Riges Biller og den Almægtiges fornemste Ejendom; og ligesledes har han handlet i denne, Fylden af alle Uddelinger.

Dette Valg af Redskaber viser aabenbart, at den Alvise anser sine fattige Hellige i stand til at udføre hvad som helst, dersom de i spon have Tro paa hans Foretagender og Tillid til hans Styrelse, og med Billighed udrette den Gjerning, han giver dem at gjøre. Betragt de Sidste-Dages Hellige. De ere næsten Alle af Arbeidsklassen, der ei have mere end hvad de kunne fortjene fra den ene Dag til den anden, og det, som Herren velsigner dem med formedelst deres Retfærdighed, som f. Ex. ofte med bedre Helbred end mange af deres Medmennesker, eller med bedre Arbeide, osv., thi vi troe virkelig, at Gud velsigner de Trofaste og gjor dem rigere end deres

Naboer og fuldere af evigt Liv end deres klynkende Brodre, der ei have annammet Evangeliet.

Til en saadan Klasse af Hellige — Arbeidere nemlig, ikke Capitalister — har han anbetroet det mest omfattende Værk, der nogensinde er blevet paabegyndt, og har overladt til dem at udføre en Gjerning, der vil fylde Jorden med hans Hellighed, Magt og Under. Viser ikke dette, at Gud erkender den skjendsgjerning, at hans Hellige af Arbeidsklassen ere rige nok til at gjennemføre den største Gjerning, har Indsigt nok til at paabegynde og fuldsøre de mest forbausende Foretagender, og at de ere i stand til at bære alle de Byrder, han vil paalægge dem med Hensyn til sit Riges Fremme. Den Forestilling, at vi ere fattige, er for det Forste nedværdigende for os selv; og for det Andet nedværdigende for Gud, og en ligefrem Anklage mod hans Biisdom, Handlemade og Valg. At tanke, at vi ikke kunne paataage os det Arbeide, han har tildeelt os, er at twile om vores egne Kræfter og en Mistillid til den guddommelige Styrers Indsigt og Dommerkraft. Dersom vi tanke, at vi ere uduelige, vil det hindre os i at udrette det, vi i modsat Tilfælde ved Tro og Sjæle-adel kunde have udført, og vi staae desuden i Veien for Fuldbrydelsen af Guds Planer,

Hvad vil Hovedforskellen mellem den store Fremtid og den forholdsvis lille Nutid blive? — thi stor som vor Fortid har været, er den dog Intet i Sammen-ligning med den endnu sterre Fremtid. Hvor vil den store Kraft bestaae, som skal bevæge og forbause Verden? Hvorfra ville de store Resultater udspringe, der fra denne Kirke skulle udrulle over Nationerne, indtil de sjælve for deres Magt og uimodstaaelige Vægt? Hvad vil blive Hovedaarsagen til Værkets tiltagende Hurtighed, indtil dets moralste Udvikling skal synes endog at overgaae denne Tidsalders hurtige Udvikling af Fernbaner, Telegrapher, osv.? Vil det skee formedelst en uhøre Forøgelse af Antal? Vil det skee af den Grund, at Nationerne, anførte af deres Konger, Regenter og Præster, ville indgaae i den nye Pagt mellem Christus og hans Hellige, eller at Millionser fra Nationerne ville strømme ind i Kirken i et Nu? Nei, saadant vil ikke skee. Det er sandt, Kirken vil tilbage storligen i Antal, og det er ogsaa sandt, at Guds Værk blandt Nationerne netop er begyndt. Men heri vil dog ikke Aarsagen være til de forbausende Begivenheder og Udviklinger, vi ovenfor have hentydet til, men ornemmelig i følgende:

De Hellige ville bedre forstaae deres Hjælpekilder, bedre kjende deres Evner og bedre indse hvad de kunne gjøre. De ville tage sat paa Mere, gjøre Mere og udrette Mere, baade som Individer og et Hele betragtet. De store Resultater, der ville have deres Udspring fra denne Kirke og sætte Nationerne i Forbauselse, ville med Guds Besignelse bevirkes ved de Helliges Arbeide, Utrættelighed og Flid. Dette Værks hurtige Udvikling er afhængig af den Hurtighed, hvormed de Hellige ville tage sat paa de Instructioner, Herren giver, og sætte dem i Udsørelse. Det bor erindres, at den Almægtige ikke vil gaae hurtigere tilværks end hans Folk kan folge med, samt at han ikke vil opbygge sit Rige uafhængigt af sine Hellige, men netop ved dem.

Og denne store Gjerning har Herren givet sine Hellige at udføre. Er ikke dette et stort Beviis paa, at Arbeidsklasserne i Virkeligheden ikke ere fattige, men rige, og at de ere i stand til at gjennemføre den, naar de besjæles af en Helligs Aand? Men ville ikke de Hellige blive fattige og udarmede af deres stadige Arbeide og Op-

øfretter? Vijseligen ikke, thi netop dermed ville de, baade som Individer og et Folk, hæve sig til Magt og Anseelse, og til sidst vil Gud give dem „Altet og Rigernes Storhed under al Himmel“ som Belønning. Da ville de være i Besiddelse af Alt, hvad de selv have udrettet, og desuden Meget, som Herren vil have udført for dem.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 76.)

Tro paa Jesum Christum for hans forste Komme.

Bibelen. 5 Mose Bog 18, 15. „En Prophet midt ud af Dig af dine Brødre, ligesom mig, skal Herren din Gud opriese Dig; ham skulle I høre.“

18 B. „Jeg vil opriese dem en Prophet midt ud af deres Brødre, ligesom Du er; og jeg vil lægge mine Ord i hans Mund, og han skal tale til dem alt det, som jeg vil besale ham.“

19 B. „Og det skal stee, at den, som ikke vil høre paa mine Ord, som han skal tale i mit Navn, af ham skal jeg, jeg udtræve det.“

1 Cor. 10, 3. 4. „De aadé Alle den samme aandelige Mad, og de drak Alle den samme aandelige Drik; thi de drak af den aandelige Klippe, som fulgte dem, men Klippen var Christus.“

Jer. 23, 5. „See, de Dage komme, siger Herren, at jeg vil opriese David en retsærdig Vægt; og han skal regjere som en Konge, og handle klogeligen og gjøre Ret og Retsfærdighed paa Jorden.“

6 B. „I hans Dage skal Juda frelles, og Israel boe tryggeligen; og dette er hans Navn, som man skal kalde ham: **Herren vor Retsfærdighed.**“

Jer. 33, 14. „See de Dage komme, siger Herren, at jeg vil stadsætte det gode Ord, hvilket jeg har talet til Israels Huus og om Judæs Huus.“

15 B. „I de samme Dage og paa den samme Tid vil jeg lade David en retsærdig Vægt opvæze; og han skal gjøre Dom og Retsfærdighed paa Jorden.“

16 B. „I de samme Dage skal Juda frelles og Jerusalem boe tryggeligen; og dette er det Navn, som man skal kalde ham: **Herren vor Retsfærdighed.**“

Gj. 9, 6. „Et Barn er født os, en Sen er given os, og Fyrstedommet skal være paa hans Skulder, og hans Navn skal kaldes Underlig, Raadgiver, vældige Gud, Evigheds Fader, Fredsbyrste.“

7 B. „Dette Fyrstedoms og Freds Storhed skal være uden Ende, over Davids Throne og over hans Rige, til at besætte det og til at opholde det med Ret og Retsfærdighed fra nu og indtil evig Tid; den Herre Zebavoths Ridderhed skal gjøre dette.“

Gj. 53, 2. „Thi han opfoer som en Kvist for hans Ansigt og som en Rod af tor Jord, han har ingen Stikelse eller Herlighed; og vi saae ham, men der var ikke Anseelse, at vi kunde have Lyst til ham.“

3 B. „Han var foragtet, og holdt snart op at være blandt Menneskene, en Mand fuld af Pinne, og som har forsøgt Sygdom; og som En, for hvem man

stjulte Ansigtet, var han foragtet, og vi agtede ham for Intet."

4 B. „Visseligen haver han taget vore Sygdomme paa sig og baaret vore Piner; men vi, vi agtede ham for den, som var plaget, slagen af Gud og gjort elendig."

5 B. „Men han, han er saaret for vore Overtrædelse, er knuset for vore Misgjerninger; Straffen laae paa ham, at vi skulde nyde Fred, og vi have saaet Lægedom ved hans Saar."

6 B. „Vi, vi fore alle vild som Faarene, vi vendte os hver til sin Vej; men Herren lod al vor Misgjerning mede ham."

7 B. „Den blev krevet, og han, han blev gjort elendig, og han oplod ikke sin Mund, som et Lam, der føres hen at slagtes, og som et Faar, der er stumt for dem, som det klappe, og ikke exploder sin Mund."

8 B. „Men han er tagen fra Angst og fra Dom, og hvo kan tale om hans Slegt; thi han er frasilt (ved Doden) fra de Levendes Land, han havde Plage for mit Folks Overtrædelses Skyld."

9 B. „Og man satte de Ugadelige ved hans Grav, og overgav ham til en Riig i hans Dod, for han havde ikke gjort Bold, og der var ikke Drig i hans Mund."

10 B. „Men Herren havde Behagelighed til at knuse han med Sygdom; naar han haver giwt sit Liv til et Skyld-Offer, skal han see sin Sæd og forlænge sine Dage, og Herrens Villie skal lykkes ved hans Haand."

11 B. „Fordi hans Sjæl haver arbeidet, skal han see det, han skal møttes; ved sin Kundstab skal min retsfærdige Ejerner retsfærdiggjøre Mange; thi han, han skal bære deres Misgjerninger."

12 B. „Dersor vil jeg give ham Deel iblandt Mange, og han skal dele de

Størke som et Bytte, dersor at han udtommede sin Sjæl til Doden, og blev talt iblandt Overtrædere; og han, han bar Manges Synd, og han skal bede for Overtrædere."

1. Mose Bog 49, 10. „Scepteret skal ikke vige fra Juda forend Siloh (Fredsstifteren, Christus) skal komme."

Ez. 59, 20. „Og der skal komme en Gjenleser til Zion."

Dan. 7, 13. „Deg saae i Synerne om Natten Gen liig Menneskens Son."

Dan. 9, 25. 26. „Christus den Fyrste."

Micha 5, 2. „Mesias skal fødes i Bethlehem."

Sach. 9, 9. „Din Konge skal komme til Dig, ridende paa et Aksen."

Joh. 19, 37. „De skulle see hvem de have gjennemstunget."

Moses og alle Propheterne vidnede om Christus. (See Luc. 24, 27. 44—46; Joh. 1, 46; 5, 39. 45. 46; Ap. Gi. 3, 18. 22—24; 7, 37; 18, 28; 26, 22. 33; 28, 23; 1 Petr. 1, 10. 11.)

Mormons Bog. (Side 16.)

1 Nephi 3, 3. „Ja, seg hundrede Aar fra den Tid af, da min Fader forlod Jerusalem, vilde den Herre Gud opreise en Prophet iblandt Joderne, ja en Mesias, eller med andre Ord: en Frelser for Verden. Og han talede ogsaa om Propheterne, hvilket stort Antal, der havde vidnet om disse Ting, angaaende denne Mesias, om hvem han havde talet, eller denne Verdens Frelser. Thi den hele Menneskeslægt var i en fortapt og falderen Tilstand, og vilde altid forblive saaledes, med mindre de vilde forlade sig paa denne Frelser." (See ogsaa 2 Nephi 11, 4. Side 97.)

2 Nephi 8, 2. (Side 79.) „Min Sjæl glæder sig ved at bevise for alle Folk, at dersom Christus ikke kom, maatte alle Mennesker omkomme. Thi dersom der

ingen Christus er, er der ingen Gud; og dersom der ingen Gud er, ere vi ikke til, thi da kunde der ingen Skabelse have været. Men der er en Gud og han er Christus, og han kommer i sin egen Tids Elyde."

Jacob 3. 1. 2. (Side 122 og 123.) „I denne Hensigt have vi strevet disse Ting, at de maae faae at vide, at vi vidste om Christus, - og at vi havde Haab om hans Herlighed mange hundrede Aar for hans Komme, og ei alene vi selv havde Haab om hans Herlighed, men ogsaa alle de hellige Propheter, som varer for os.

See, de troede paa Christus, og tilbade Faderen i hans Navn. Og i denne Hensigt holde vi Mose Lov, hvilken henviser vore Sjæle til ham; og af denne Aarsag er den helliggjort for os til Retfærdighed, ligesom det blev tilregnet Abraham i Ørten, at være lydig mod Guds Bud i at opoffre sin Son Iсааk, hvilket er et Forbillede paa Gud og hans eenbaarne Son. Hvorfor vi ransage Propheterne; og vi have mange Abenbaringer, og Spaadoms-aanden; og idet vi have alle disse Vidnesbyrd faae vi Haab, og vor Tro bliver stærk, endog saa at vi i Sandhed kunne befale i Jesu Navn, og selve Træerne adlyde os, og Vjergene og Havets Bolger."

Mosias 1. 13. 14. (Side 152 og 153.) „Thi see, Tiden kommer og er ikke langt borte, da Herren den Almægtige, som regjerer, som var og er fra al Ewig-hed til al Ewighed, skal komme ned fra Himmelnen med Kraft blandt Menneskenes Born, og skal boe i en Hytte af Leer, og skal gaae om blandt Menneskene og gjøre kraftige Gjerninger, saasom helbrede de Syge, opreise de Døde, bringe de Lamme til at gaae, de Blinde til at gaae deres Syn, og de Døve til at høre, og helbrede allehaande Svagheder; og han skal udskaffe Djæle, eller de onde Aander, som boe i

Menneskenes Borns Hjertter. Og see, han skal lide Fristelser og legemlige Smertter, Hunger, Tørst og Moie, ja Mere end Mennesker kunne udholde, uden det bliver Doden; thi see, han skal svede Blod, saa stor skal hans Engstelse være for hans Folks Ondskab og Vedershyggeligheder.

Og han skal kaldes Jesus Christus, Guds Son, Himmelens og Jordens Fa-der, som har ståbt Alting fra Begyndelsen; og hans Moder skal kaldes Maria. Og see, han kommer til sine Egne, at Frelse maa komme til Menneskenes Born, formedlst Tro paa hans Navn; og uagtet alt dette, skulle de dog betragte ham som et Menneske og sige, at han har en Djævel, og de skulle hudsryge ham og forsøgne ham. Og han skal opstaae fra de Døde paa den tredie Dag; og see, han staarer for at domme Verden. Og see, alle disse Ting see, paa det at en retfærdig Dom maa komme over Menneskenes Born. Thi see, hans Blod er en Forsoning ogsaa for deres Synder, som ere faldne ved Adams Overtrædelse, og som ere døde, ubidende om Guds Willie dem angaaende, eller som have syndet i Uvidenhed. Men See, See, den, som veed, at han strider mod Gud; thi Frelse kommer ikke til nogen Saadan, uden det er ved Omvendelse og Tro paa den Herre Jesum Christum. Og den Herre Gud har sendt sine hellige Propheter iblandt alle Menneskenes Born, for at kundgjøre disse Ting til hver Stamme, Folk og Tungemaal; paa det at de, som monne troe, at Christus skulle komme, maatte faae Forladelse for deres Synder, og glædes med saare stor Glæde, ligesom han allerede var kommen iblandt dem. Dog den Herre Gud saae, at hans Folk var et haardnakket Folk; og han bestillede dem en Lov nemlig Mose Lov. Og han visste dem mange Tegn, og Undere, og Forbilleder, og Glygger, der hentydede til

hans Komme; og hellige Propheter talede ogsaa til dem om hans Komme; og dog forhædede de deres Hjarter, og forstede ikke,

at Mose Lov gavner Intet, uden Forsoningen ved hans Blod."

(Fortsættels.)

Joseph Smiths Levnetslob.

Septbr. 1838.

(Fortsat fra Side 79.)

Hovedqvarteret for 3die Division af Missouri Militisen, Grand River, den 17de September 1838.

Til
Hs. Excellence den Øverst-
commandererende!

Min Herre!

Jeg ankom til Countisædet for dette County, Davies, om Aftenen den 15de dennes med Tropperne sammenkaldte af Militisen i Ray County, og træf sammen med Tropperne fra Clay County under Anførel af General Doniphan. I samme Omegn fandt jeg 2 a 300 Mand under Baaben, fornemlig fra Countierne Livingston, Carroll og Saline. Dicse Mand havde samlet sig under Foregivende af at ville forsøre Borgerne i Davies County mod Mormonerne, og siede under en Dr. Austins Commando fra Carroll County. Borgerne af Davies County, eller en stor Deel af dem, boende paa begge Sider af Grand River, havde forladt deres Avlsgaard og flyttet deres Familier enten til de tilstodende Countier eller samlet dem sammen paa et Sted, kaldet Leirpladsen. Hele Countiet paa Østsiden af Grand River synes at være aldeles forladt, med Undtagelse af nogle Faa, der ikke ere saa frugtagtige som deres Naboer. Mormonerne i Davies County have ligeledes forladt deres Avlsgaard, og for Sikkerheds

Skyld leiret sig paa et Sted lige ved den østlige Bred af Grand River, kaldet Adamondi-Ahman. Antallet antages at være omtrent 250 Mand. Borgere af Davies County, og mellem 50 til 100 Mand, Borgere af Caldwell County. Begge Partier have gjennemspeidet Landet, og af og til taget nogle Fanger, samt truet og fornærmet hverandre; men endnu er intet Blod blevet udgådt. Jeg har befælet alle bevæbnede Mand fra de tilstodende Countier at begive sig tilbage til deres Hjem; Mandene fra Livingston County og flere Andre, ialt hundrede Mand, ere vendte tilbage, og der findes her nu kun omtrent 150, hvilke, som jeg haaber, ville vende tilbage i Lebet af nogle Dage. Jeg er af Mormonerne blevet underrettet om, at alle de, der ere blevne bemyndigte for Brud paa Lovene, ville idag blive tagne i Forhor. Naar det er gjort, ville Tropperne under min Commando ei længer behøves i dette County, dersom Borgerne fra de andre Countier ville vende tilbage til deres respective Hjem. Jeg har isinde at lade to Compagnier, hvært paa 50 Mand, blive tilbage i dette County, og at lade Resten af Tropperne begive sig hver til Sit. Ovnnævnte to Compagnier ville blive her for Ordens Bedlige holdelse, indtil Fred og Rolighed er oprettet. Jeg indslutter til Deres Excellence General Doniphans Rapport, og for en detailleret

Bereitung, henviser jeg Dem til Major Rogers.

Jeg har den Ære at være
Deres lydige Ejener
D. R. Atchison,
Generalmajor for 3de
Division af Missouri
Militær.

Torsdagen den 18de. Jeg har været hjemme hele Dagen. Hår idag besundet mig meget ilde, men er noget bedre i Aften.

Leiren reiste til Brussels, Phillips Fargested, 15 Mile, og en Deel satte over Illinois Floden.

I dag gav Gouverneuren Capt. Childs Ordre til at udruste Boonville Garderne og forsyne dem med 10 Dages Proviant og holde dem ferdige til at marschere ved hans Ankomst i Slutningen af Ugen. Gouverneuren gav ogsaa General S. D. Lucas af 4de Division Ordre til at drage med 400 Rytttere til Skuepladsen for Urolighederne og til at optrede i Forening med General Atchison. Lignende Ordres udstedtes til Generalmajorerne Lewis Bolton, John V. Clark og Thomas D. Grant.

Onsdagen den 19de var jeg i eller ved mit Hjem.

Nesten af Leiren satte over Floden og passerede gjennem Griggsville og Pittsfield; leirede sig paa Sletten. 13 Mile.

Torsdagen den 20de. Leiren reiste 22 Mile, satte over Mississippifloden med Dampfslæbet „Nesneu,” ligeoverfor Louisiana, kom ind i Pike County, Missouri, og opstog Teltet en Mil vesten for Byen. 656 Mile fra Kirtland.

Før at vise hvilke Holeser, der sege at gjøre sig gjeldende overalt i Staten Missouri, giver jeg følgende Uddrag af Eldste John D. Tylers Dagbog, hvorfra de fleste Facta i denne Bereitung ere tagne:

I Eftermiddag, da jeg drev Hjorden, blev jeg nødt til at gaae tilbage efter en Ko, der var gaaet vild paa Sletten, hvor vi græssede. Jeg fandt den, og drev den tilbage. Paa Veien mødte jeg to Mænd, der vare komne over med Dampbaaden, og som havde hjævet med Nogle af Leiren for mig. Den Enne af dem spurgte mig: „Hører De til den Bande Mormoner hist henne?” Ja, jeg gør, svarede jeg. „Er De Mormon?” Ja, jeg er. „Godt, stop lidt.” Jeg har for travlt til at standse, og De har ingen Ret til at standse mig. „Er De saadan en Taabe at lade disse Folk lede Dem lige i Fare?” Hvilkens Fare? „Ved De ikke, at Missourianerne ere ifaerd med at reise sine Tropper for at hugge Eder alle sonder og sammen?” Vi frygte ingen Tropper. „Gud fordonne Dem, frygter De ikke mig?” sagde han, idet han gjorde Forsøg paa at tage sine Vaaben fra Siden, thi han var bevæbnet med et Par Pistoler og en Dolk. Nei, jeg frygter ikke mere for Dem, end for ethvert andet Menneske. „Hvad Djævelen frygter De saa?” Vi frygter Ingen uden Gud den Almægtige. „Stop! stop! eller Gud fordonne mig skyder jeg Dem ikke!” Skyd om De vil, sagde jeg, idet jeg gik videre, medens han vedblev at sværge paa, at han vilde skyde mig, „og,” sagde han, „I ville allesammen blive dræbte, førend I komme op ad Balken.”

Jeg var hjemme til omrent Kl. 10. Da red jeg ud en Tour og vendte tilbage lidt før Solnedgang, og var hjemme om Aftenen.

Følgende Uddrag af General Atchisons Brev til Gouverneuren af Dags dato fra Liberty, giver en temmelig noiagtig Skildring af Armeen, osv.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Kongen af Sverrigs Kroning skal være bestemt at foregaae i Stockholm paa Hs. Majestæts Fodselsdag den 3die Mai, og i Trondhjem paa Hds. Maj. Dronningens Fodselsdag den 5te August forstkomnende.

I det sorte Hav skal der i sex Dage have ræset en frugtelig Storm. Nesten alle de Skibe, som varer paa Soen, ere strandede, og man anslaer Antallet af dem, der allerede ere forliste, til firsindsthyre. Strandbredden er bedækket af Bragstumper og Hundrede af Lig, og de stakkels Søfolk, som ere slupne levende derfra, blive plyndrede af Kystbeboerne.

I Rom synes det at gaae slemt til. Det skal være forbundet med Livsfare at paasere Gaderne om Aftenen, og man hører kun tale om Stov og Mord. Mattevagten og Banditterne leverer hinanden formelige Batailler, og have Dede og Saaredre paa begge Sider. Den herskende Næringsløshed skal for Storstedelen være Skyld deri.

I en Skrivelse, som Garibaldi fra Genua har tilfældet sine tidlige Baaben-kammerater i Mellemitalien, udtrykker han sig saaledes: „Lad min midlertidige Bortfjernelse fra Eder ikke hjolne Eders Ære for den hellige Sag, som vi forsvarer. Jeg skilles bedrovet og bevæget fra Eder, men jeg henter Trost fra Overbeviisningen om, at jeg snart igjen vil finde mig iblandt Eder for at hjælpe Eder til at fuldføre det Værk, som er blevet begyndt paa en saa glimrende Maade.unge Mænd, som have aflagt Ed til Fædrelandet og til den Almoejer, der skal lede os til Seir, nedlægger ikke Baabnene, men blyver uofkellige paa Eders Post. Vedbliver at øve Eder og holder fast ved Soldatens Disciplin. Baabenstilstanden vil blive af kort Varighed; det gamle Diplomati synes at være lidet oplagt til at see Tingene saaledes, som de ere. Det seer endnu i Eder, ligesom fordom, en Flot Urosliftere; det veed ikke, at der hos Eder findes Elementerne til en stor Nation, og at Eders frie og uafhængige Hjerter rumme Spiren til en Verdensrevolution, naar man ikke vil anerkjende vores Nettigheder og lade os være Herrer over os selv.“

Indvaanerne i Nizza have bragt Garibaldi en Serenade. Han talkede med hertelige Ord, erklaerede sig beredt til nu som for at vove Liv og Blod for Italiens Frihed og opfordrede Alle til at flokke sig om Victor Emanuel, der er en af de høj-hjertede Mænd, hvoraf Nutiden kun frembringer saa faa, samst til ikke at nedlægge Baabnene, saalænge en Tomme italienst Jord endnu er i fremmed Bold.

Til Paris er der indløbet Efterretning om, at China venter et Angreb af Frankrig og England, og forbereder sig paa at afsvise det. Peihoslodden gjøres endnu utilgjængeligere, end den tidlige var, Peking besættes, og en forstandet Leir anlægges i Nærheden af Hovedstaden, hvor Rigets bedste Tropper concentreres. England skal paa Grund heraf have foreslaact Frankrig at assende en større Troppestyrke, end der oprindelig var bestemt.

Newfoundlandsfarereren „Reveil-Martin“ var just i Begreb med at vende tilbage til Bayonne med de Skibbrudne fra „Celibitaire,“ og havde ialt 150 Personer ombord, da den om Aftenen den 26de f. M. strandede udfor Bagten Mimiyan i

Inspectionen la Teste. Kun 27 Mennesker blev reddede; alle de Andre omkom synkelig i Bølgerne. Skibet er fuldstændig Brag.

Kanonstøberierne i Woolwich skulle aldeles ombannes og før Fremtiden kun bruges til Augustobning. Det Armstrongste Etablissement skal levere alle Kanoner.

Spaniernes Tab i Fægtningen den 30te November, hvor O'Donnell selv kommanderede, angives til 120 Mand; Marokkanernes Tab derimod beskær sig til 500 Døde og 1500 Saarde.

Ifølge General Martimpreys Rapport er en Femtedeel af det franske Corps, som tager Deel i den marokkanske Expedition, bølet under for Cholera.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mt.	St.
M. Andersen, Bornholm	18	4	3
C. E. Lindholm, Sundsvall	36	"	"
J. C. A. Weiby, Venshyssel	31	5	10
P. Nielsen, Fredericia	30	4	5
R. Nielsen, Skive	19	"	"
M. Nissen, Lolland	20	3	14
L. C. Geertsen, Aarhuus	22	3	4
P. C. Ronnow, Hven	35	4	5
H. Jensen, Aalborg	16	2	5
J. Fagerberg, Skaane	290	3	9
G. Ohlson, Stockholm	25	"	"
D. Nilsson, Norrkoping	39	"	"
A. P. Crane, Kjøbenhavn	102	1	"
	Summa	688	2 7

Bind hold.

Side.	Side.
Guddommelig Myndighed	81.
Mormonernes Tog i Ørkenen efter deres Uddrivelse fra Nauvoo	84.
Nedaktionens Bemærkninger	88.

Side.	Side.
Værdomme i Jesu Christi de Sidste Dages Heliges Kirke (fortsat) . . .	90.
Joseph Smiths Levneisleb (fortsat) . . .	93.
Blandinger	95.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og saaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 504 D. 5, 1ste Sal til venstre og paa alle kongelige Postcontoiret.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.